

# Çocuk ve Güve



Çınar BİBER

# Çocuk ve Güve

Çınar BİBER



Leo bahçesini her şeyden çok severdi. Her sabah minik yabani otları yoldardı ve pirinç saplı küçük sulama kabıyla her çiçeğe su verirdi. Sarı gömleğini ve mavi tulumunu giyer, yeşil çizimleri yumuşak toprakta çamura bulanırdı. Ama geceleri Leo'nun bahçesi sessiz ve boş hissettirirdi. Sık sık merak ederdi: “Acaba karanlıktan sonra burada bir şey oluyor mu?”



Sıcak bir akşam, Leo arka basamaklarda hiç kıpırdamadan oturdu ve gökyüzünün pembeden koyu maviye dönüşünü izledi. Çiçekler yapraklarını kapattı ve hava serinledi. “İyi geceler, bahçe,” diye fısıldadı. Tam o sırada, çitin yanındaki soluk çiçeklerin yakınında küçük ve yumuşak bir şey titredi. Leo yaklaştı, koyu kahverengi gözleri fal taşı gibi açıldı. “O da neydi?”



Bir güveydi! Tozlu krem rengi kanatlarında yumuşak gri-kahverengi çizgiler vardı ve tüylü gövdesi minik bir kadife yastık gibi görünüyordu. Tüylü antenleri, ay ışığında parlayan soluk bir çiçeğin yanında havada asılı kalırken dalgalanıyordu. Leo nefesini tuttu. Güve başını çiçeğin içine daldırdı, tatlı bir şey yudumladı ve altın rengi bir parıltı bırakarak bir sonraki çiçeğe süzüldü.



Ertesi akşam, Leo çitin yanında bir fare kadar sessizce bekledi. Güve geri geldi! Kanatları fısıldayarak çiçekten çiçeğe süzüldü. “Bu çiçeği seviyorsun,” diye mırıldandı Leo. “Neden geceleri geliyorsun?” Güvenin tüylü gövdesinde polen taşıyarak bir çiçekten diğerine gittiğini izledi. Ayın altında bir iş yapıyordu—bir tozlaştırmacının işini.



Leo hızla kulübeye koştu ve gece canlıları hakkında eski bir kitap buldu. El feneriyle okuyarak sayfaları yavaşça çevirdi. “Güveler, ateş böcekleri ve böcekler geceleri tozlaşma yapar,” diye yüksek sesle okudu. “Birçok gece çiçeği gün batımından sonra açar ve hafifçe parlar.” Leo'nun kalbi hızla çarptı. “Bahçem bir gece bahçesi olabilir!” dedi. “Karanlıkta açan çiçekler dikebilirim!”



Sabah, Leo planını annesine anlattı. “Ay ışığıyla aydınlanan bir bahçe!” dedi, hızlı gülümsemesi parlayarak. Annesi ona gece açan çiçeklerin tohumlarını seçmesinde yardım etti: soluk akşam sefası, ay çiçeği ve kokulu tütün çiçeği. Leo küçük çukurlar kazdı ve her tohumu içine yerleştirip toprağı hafifçe okşadı. “Görürsünüz,” diye fısıldadı tohumlara. “Geceyi aydınlatacaksınız!”



Leo her gün tohumlarını pirinç sulama kabıyla suladı. Toprağı izledi, yeşil filizler umdu. “Hadi, küçük tohumlar,” diye şarkı söyledi. “Güve bekliyor!” Sonunda minik yapraklar topraktan çıktı. Leo ellerini çıırttı. “Başardınız!” diye sevindi. Çilli burnu mutlulukla kırıırken her yeni filizi suladı.



Haftalar geçti ve bitkiler uzadı. Bir akşam, Leo ay çiçeği asmasında soluk tomurcuklar fark etti. “Neredeyse hazırlar,” dedi annesine. “Ama ya güve geri gelmezse?” Annesi gülümsedi. “Sabır, küçük bahçıvan. Gecenin bizi şaşırtmanın bir yolu vardır.” Leo basamaklarda oturdu, tomurcukların ay ışığında hafifçe parlamasını izledi ve bekledi.



Sonra, yumuşak bir yaz gecesi, ilk ay çiçeği açtı. Büyük ve beyazdı, minik bir fener gibi parlıyordu. Akşam sefası da açtı ve tütün çiçeği havaya tatlı bir koku saldı. Leo şaşkınlıkla nefes aldı. “Çok güzel!” Uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Tozlu krem rengi güve görüldü, tüylü antenleri seğiriyordu. Ay çiçeğine süzüldü ve tıpkı önceki gibi yudumladı.



Başka minik ziyaretçiler de geldi! Pembe ve sarı kanatlı ikinci bir güve geldi. Desenli kahverengi kanatlı üçüncü bir güve onlara katıldı. Leo hiç kıpırdamadan oturdu. “Arkadaşlarını getirmişsin,” diye fısıldadı ilk güveye. “Gece bahçesine hoş geldiniz!” Güveler çiçekten çiçeğe süzüldü, tüylü gövdeleri altın polenle kaplıydı. Bahçe hiç bu kadar canlı hissettirmemişti.



Sonra, uzun otların arasından yumuşak sarı-yeşil bir parıltı yanıp söndü. Ateş böcekleri! Minik yıldızlar gibi yükseldiler, küçük siyah gövdeleri parlıyordu. Biri Leo'nun parmağına kondu, iki kez parladı ve uçup gitti. “Merhaba, küçük fenerler,” diye güldü Leo. Kısa süre sonra tüm bahçe pırıl pırıl oldu. Ateş böcekleri parlayan çiçeklerin etrafında dans etti ve güveler tatlı nektarı yudumladı. Gece meşgul ve aydınlıktı.



Leo annesini görmesi için dışarı çıkardı. “Bak!” diye fısıldadı. Ateş böcekleri gümüş ay çiçeklerinin etrafında yanıp sönüyor ve güveler soluk çiçeklerin yanında havada asılı kalıyordu. “Bunu sen yaptın,” dedi annesi yumuşak bir sesle. Leo başını salladı. “Bunu biz yaptık. Çiçekler, güveler, ateş böcekleri— hepimiz yardım ettik.” Bahçesine yeni gözlerle baktı. Hiç de boş değildi. Minik, önemli işçilerle doluydu.



Leo o gece özel bir şey öğrendi. En küçük, en gözden kaçan canlıların bile önemli işleri vardır. Güve, herkes uyurken çiçekleri tozlaştırır. Ateş böcekleri yolu aydınlatır. “Hepiniz yardımcısınız,” dedi Leo. “Sizi fark ettiğim için mutluyum.” Sessizce oturdu ve gece vardiyasının birlikte çalışmasını izledi. Bahçesi artık sadece onun için değildi. Tüm ay ışığıyla aydınlanan dünya içindi.



Ondan sonra Leo birçok akşamı gece bahçesinde geçirdi. Küçük bir defter tuttu ve güvelerle ateş böceklerini çizdi. Beş çeşit güve ve düzinelerce ateş böceği saydı. “Her gece bir macera,” dedi annesine. “Bahçe gizli bir parti gibi ve ben davetliyim!” Minik gece ziyaretçilerine bir yuva yaptığı için gurur duydu.



Bir akşam, arkadaşı Maya ziyarete geldi. “Neden burada karanlıkta oturuyorsun?” diye sordu. Leo işaret etti. “İzle,” dedi. Bir güve ay çiçeğine kondu ve ateş böcekleri etrafında yanıp söndü. Maya'nın gözleri kocaman açıldı. “Tozlaşma yapıyorlar!” Leo başını salladı. “Geceleri bile bahçe meşgul. Küçük canlılar büyük işler yapar.” Maya gülümsedi. “Daha fazla dikmeye yardım edebilir miyim?” “Elbette!” dedi Leo.



Şimdi Leo'nun bahçesi her gece parlıyor, yerde küçük bir ay ışığı parçası gibi. Tozlu krem rengi güve her akşam geri geliyor ve arkadaşlarını tatlı çiçeklere yönlendiriyor. Ateş böcekleri minik fenerler gibi yanıp sönüyor ve gece sessiz, meşgul bir yaşamla uğulduyor. Leo basamaklarda oturuyor, pirinç sulama kabı yanında ve gülümsüyor. “En küçük canlılar bile önemlidir,” diye fısıldıyor. “Ve onları fark etmek de öyle.”